# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1884. 33te Aargang.


## Beviser for Mormonsbogs Troværdighed og Spaulding Romanens Urimelighed.

(Af Geo. Reynolds.)

(Fortsat fra Side 199.)

Vi ville videre betragte denne Gjenstand: da Kolonien naaede det dem forjættede Land, som vi kalde Amerika, saa ere Begivenhederne, som de berettes i Mormonsbog, ganske overensstemmende med Sørejsen og Landets Befolkning af en lille Koloni og ikke af en uhyre Hærskare. Dersom Joseph Smith, som nogle paastaa, havde forandret Spauldings Roman, saa maatte han have vedblevet at gjøre det gjennem hele Bogen, thi Historien vedbliver at være overensstemmnede med sig selv, og det historiske Emne, som gaar igjennem det Hele fra Begyndelsen til Enden, er kun muligt ved at være grundet paa den Theori, at det var en enkelt Familie med dens nærmeste Paarørende gjennem Ægteskab, som først dannede Lamaniter og Nephiter Nationerne. Den ganske Historie drejer sig om Stridighederne mellem Lehis Sønner, og de deraf flydende Følger; thi paa Grund af denne Families Adskillelse i to særskilte Nationer opkom alle de Krige og Ulykker, og al den Strid og Blodsudgydelse, som fylde den hellige Beretnings Blade; og paa den anden Side, alle de Velsignelser, som begge Nationer nøde, vare næsten til enhver Tid Følgerne af en Bilæggelse af deres Stridigheder og Indførelsen af en forenet og venskabelig Politik, der gavnede Begge lige meget. Havde det amerikanske Kontinent i Begyndelsen været befolket af en stor Mængde, maatte Gangen i Beretningen have været af en helt forskjellig Beskaffenhed ikke alene i Begivenhederne, som indtraf, men ogsaa i dens historiske Mænds Bevæggrunde for deres særskilte Handlinger, og i Mængdens Traditioner. Disse havde en overvejende Indflydelse i at danne de almene Anliggender, hvilken Form de aldrig kunde have erholdt gjennem Traditioner, som vilde have opstaaet fra Omstændighederne forbundne med Hr. Spauldings Historie.

Hvad skulle vi saa sige om Jareditern? Fra hvem mon Joseph Smith laante eller stjal deres Historie? Mon Hr. Spaulding bragte de ti Stammer

fra Babylons Taarn og gav dem en Tilværelse flere Tidsaldre før deres store Stamfader Jakob levede? Og om han ikke gjorde det, kan saa nogen fortælle os, hvorledes denne Del af Mormonsbog blev lavet?

Fra det Ovenstaaende er det klart, at om Hr. Spauldings Historie var, hvad hans Venner paastaa den at være, kunde den aldrig have udgjort Grundplanen til Mormonsbog, thi dens hele historiske Beretning er forskjellig fra Begyndelsen til Enden. Videre, den Historie, at visse af New Salems ældste Indbyggere, som der siges, gjenkjendte Mormonsbog i Spauldings Roman, er saa urimelig, at man maa gjøre den Slutning, at enten have de slet ikke sagt noget Saadant, eller ogsaa, om de have støttet denne umulige Løgn, have de ladet deres Indbildning løbe afsted med deres Hukommelse. I hvilketsom helst af disse to Tilfælde findes der en Usandhed: om de erklærede at Mormonsbog og Spauldings Roman ere den samme Beretning, have de gjort sig skyldige i Usandhed, og om de ikke have afgivet denne Erklæring, da ligger Ansvaret for denne Løgn paa dem, som opdigtede hines Vidnesbyrd. Den samme Erklæring kan ogsaa anvendes paa dem, som erklære at Mormonsbog var kopieret næsten Ord for Ord fra „Det fundne Manuskript.“ En Bog, som er ganske forskjellig i dens Indhold fra en Anden, kan umulig være en nøjagtig Afskrift af dens Ord. Man kunde med lige saa stor Berettigelse sige, at den engelske Historie er en nøjagtig Afskrift af Robinson Kruses Æventyr; den første er en Sandhed og den anden er en Fabel, og ligesaa er det med Mormonsbog og Spauldings Roman.

Om Ligheden da er saa ringe mellem Mormonsbog og „Det fundne Manuskript,“ naar man gaar ud fra den Idé, at Spaulding skrev om de ti Stammer, hvor er det saa muligt, at der kan findes den mindste Skygge af Lighed, om vi antage deres Anskuelse, som sige, at Hr. Spaulding skrev om en romersk Koloni? For Eks. Lehi forlod Jerusalem, Spauldings Helte sejlede fra Rom. Lehi begyndte paa sin Rejse uden at vide, hvorhen Herren vilde føre ham, Romerne havde til Hensigt at rejse til Britannien, Lehi og hans Rejsefæller vandrede flere Aar paa Landet, det romerske Selskab gjorde hele Rejsen tilsøs. Lehi rejste omkring ad den arabiske Halvø og over det indiske Ocean og det stille Hav; Spauldings optænkte Selskab sejlede gjennem Middelhavet og over Atlanterhavet. Det ene Selskab rejste i en østsydøstlig Retning, medens det andet rejste vest eller nordvest. Et Selskab landede paa Sydhavets Kyster, det andet paa Atlanterhavets. Mormons Beretning var skreven paa forbedret Ægyptisk, det opdigtede „fundne Manuskript“ paa Latin. Mormons Beretning blev indgraveret paa Metalplader, Spauldings foregivne Manuskript paa Pergament. Originalen til Mormonsbog fandtes i Højen Cumorah i Staten New York, og Spauldings Manuskript gjør Fordring paa at være funden i en Hule i Nærheden af Conneaut, Ohio. Mormonsbog giver en Beretning, om et gudfrygtigt Folk, og Guds Handlemaade med dette Folk er Bogens Hovedsum, Spauldings Roman fortæller om et Folk, som dyrkede Afguder. Saaledes er hans Enkes og Datters bestemte Vidnesbyrd.

Der er et andet Punkt, som er værd at tænke paa. Dersom Joseph Smith skulde have gjort Brug af „Det fundne Manuskript,“ maa det have været for den ene eller den anden af disse to Aarsager: enten kunde han ikke selv skrive et saadant Værk, eller ogsaa vilde han

spare Arbejdet og Ulejligheden. For det første kunde han ikke have brugt det, fordi at han manglede Dygtighed til selv at skrive, thi en Mand, som paa saa kløgtig en Maade kunde forandre de ti Stammers Historie, saaledes at den nu læses som en tydelig, omstændelig og sammenhængende Historie om en Del af Josephs Stamme, kunde visseligen selv have skrevet en saadan Historie, om han havde ønsket det; og for det andet kunde han ikke have gjort Brug af Manuskriptet for at spare sig Ulejlighed; thi at forandre en lang Historie fra den ene Ende til den anden, saa at den er kommen i fuldkommen Modstrid med Alt, som Originalen fortæller, og gjøre det til en samstemmende Historie om et andet Folk, vilde ikke have sparet ham nogen Ulejlighed. Vi maa ogsaa i at betragte denne Gjenstand huske paa, hvilken en „doven Knøs" Joseph i Følge sine Fjenders Fortælling var. Hvad kunde have tilskyndet ham til at udføre en saadan Mængde Afskrivning, som, saa ulærd han var, var et Foretagende, der vilde have givet ham et umaadeligt Beløb Arbejde? desuden sige ogsaa hans Fjender om ham, at han aldrig bestilte Noget, men drev paa Gaden. Om vi, for at vise hvor svag hans Modstanderes Bevisførelse er, ville for et Øjeblik tænke os, at han var en Bedrager, da se vi, at han vilde have udsat sig for, at denne Afskrivning af en anden Mands Værk vilde blive opdaget, og at han udsatte sig for denne Fare uden den mindste Bevæggrund, undtagen det skulde være for at faa Lejlighed til at arbejde for Intet, eller Fornøjelsen at blotte sit Bedrageri, medens ved selv at skrive det, han slet ikke vilde have risikeret Noget.

Vi ville nu i Korthed undersøge nogle af de indre Beviser paa Mormonsbogs Troværdighed, eller dens egne Beviser paa, at den er hvad den gjør Fordring paa at være; en Beretning om Guds Handlemaade med det amerikanske Kontinents Urindvaanere. Blandt de mere fremragende Beviser paa dens Troværdighed kan nævnes:

1) Dens historiske Sammenhæng.

2) At der findes slet ingen Tidsforvekslinger, Fejl i Tidsregningen, eller imodstridende Beretninger med Hensyn til dens Historie, Lærdomme og Profetier.

3) Dens Lærdommes Renhed og Overensstemmelse med Frelserens og hans inspirerede Tjeneres Lærdomme, som de ere nedskrevne i Bibelen.

4) Dens allerede opfyldte Profetier.

5) Dens Overensstemmelse med Indianerracernes Traditioner.

6) Dens fuldkomne Overensstemmelse med videnskabelig Sandhed, i det at hverken dens geografiske, astronomiske eller andre Beretninger komme i Modstrid til det, som man med Vished vide, i disse Videnskaber. Der findes ikke Noget i Mormonsbogs hele historiske Beretning, som ikke stemmer overens med Guds Handlemaade med Menneskene, eller kommer i Modstrid med Historien, saavidt som Historien, der er kommet ned til os i andre Beretninger, omhandler de samme Begivenheder, som omtales i Mormonsbog. Derimod giver Frelsningsplanen for den menneskelige Familie, saaledes som den udvikles i Herrens Handlemaade med Jarediterne, Nephiterne og Lamaniterne, det mest ophøjede Begreb om Guds Kjærlighed for sine dødelige Børn og hans Nedladenhed mod Adams vildfarende Sønner og Døtre. Selv om Mormonsbog ikke var Sandhed, saa burde den være det paa Grund af de ophøjede Begreber, den giver om Guds Forsyn, og om hans Veje og Maader at lede, styre og bevare sine Børn. En ædlere Fremvisning af den himmelske

Faders Herlighed, Barmhjærtighed og Langmodighed end den, som denne mærkværdige Bog indeholder, var aldrig fremlagt for Menneskeslægtens Beskuelse. Der udfordres mere Troskyldighed til at tro det kunde være muligt, at nogen Forfatter, lærd eller ulærd, det være sig Joseph Smith, Sidney Rigdon eller Salomon Spaulding, kunde uden den Almægtiges Inspiration frembringe et saadant Værk som Mormonsbog, end det gjør til at tro, at den er, hvad den gjør Fordring paa at være, en Aabenbaring fra den Almægtige.

Hengstenberg i sit Værk angaaende de fem Mosebøger siger: „Det er den uundgaaelige Skjæbne af alle falske historiske Værker af nogen Størrelse, at de indvikles i Modsigelser." Dette er en øjensynlig Sandhed. Der er ingen tænkende Person, som vil benægte, at det vilde være et af de vanskeligste af alle literære Arbejder at forfatte et historisk Værk, hvori omhandles et Tidsrum af Tusinder Aar og over hundrede Personer uden at indføre nogle Forvekslinger med Hensyn til Tid, Steder eller Omstændigheder, eller tillade større Modsigelser at undgaa Opmærksomheden. Men Mormonsbog er ganske fri for alle Fejl af den Slags. Dette alene udmærker den som af mere end menneskelig Oprindelse. For mere end halvtredsindstyve Aar havde de Skinhellige og Tvivlerne søgt at finde Uoverensstemmelser, Vildfarelser eller Umuligheder i dens Indhold; men heri har deres Arbejde været helt forgjæves. Ikke en eneste af deres foregivne Opdagelser af Vildfarelser har, naar de bleve undersøgte, kunnet bestaa Prøven. Uden Undtagelse har man fundet, at i saadanne Tilfælde har Modstanderen enten gjort en uærlig Brug af Teksten, givet dens simple, tydelige Sprog en anden Mening, eller fremstillet sin egen private Fortolkning af Bogens Ord istedetfor selve Bogens Ord. Skriveren af dette Stykke har mange Gange gjennemlæst Mormonsbog, og kan derfor tillidsfuldt bekræfte, at der ikke findes nogen Modsigelse hverken i Tidsregningen eller Begivenhederne eller nogen historisk Uoverensstemmelse fra Begyndelsen af den første Bog af Nephi til Slutningen af Moronis Bog. Det hele er en simpel, tydelig Beretning, muligvis noget upoleret i dens Stil og her og der lidt afvigende fra Grammatikens strænge Regler; men helt igjennem vedligeholdes dens Enhed og Samstemmelse og den bærer i uudslettelige Træk Præget af dens guddommelige Oprindelse.

Vi komme nu til den Del af den, som omhandler Lærdomspunkter: Man indrømmer med et Ét, at ingen sekterisk Prædiker som Hr. Spaulding vilde have skrevet saadanne Lærdomme, som Mormonsbog indeholder, da disse Lærdomme ere helt i Modstrid med dem, som han hyldede, og i Virkeligheden forskjellige i mange Henseender fra enhver Troesbekjendelse, som nu findes paa Jorden. Mormonsbog, den være sig menneskelig eller guddommelig, er med Hensyn til Religion en ny Aabenbaring til denne Generation, og dens fuldkomne Overensstemmelse med den Almægtiges Aabenbaringerne, der indeholdes i Bibelen, er saa stærkt et Bevis paa dens Guddommelighed, at Ingen har været istand til at modsige det. Det er latterligt at tænke sig, at Joseph Smith, saa ulærd som han var, kunde have skrevet et Værk, der er saa fuldkommen i Samklang med den hellige Skrift, og det endog efter at den, som ofte er Tilfælde, nøjere beskriver Lærdomme, der kun ere lidt omtalte i det nye og det gamle Testamente. Ikke alene stemmer den med Skriften,

men den forklarer den ogsaa og tydeliggjør mange dunkle Skriftsteder, og medens den aldrig kommer i Strid med Bibelen, udvikler den Sandheder af den yderste Vigtighed for Menneskeslægten.

Hvilket et mærkværdigt Mirakkel, der vilde langt overgaa det, at finde Beretningerne i Cumorahs Høj, at tænke sig en ulærd Yngling — og hverken Ven eller Fjende siger, at han var lærd — kunde producere et Værk, som er fyldt med Principer af den allerstørste Vigtighed for den menneskelige Familie, og behandler Gjenstande, der angaa Menneskets timelige og evige Lyksalighed, hvilke Ingen af Verdens lærde Mænd har været istand til at modbevise. Vilde dette ikke være langt utroligere, end at Gud atter har talet og bragt denne skjulte Skat for Dagen. Og om det ikke er fornuftigt at tro, at enten Joseph Smith eller Salomon Spaulding vare Forfattere til den religiøse Del af Mormonsbog, hvori vilde det saa være mere fornuftigt at tilskrive Sidney Rigdon Forfatterskabet? Han var ligesaa uvidende om mange af de Lærdomme, som Mormonsbog har gjort saa tydelige, som Salomon Spaulding eller nogen anden uinspireret Præst var, der levede for halvtredssindstyve Aar siden. Der var ingen System af Filosofi, Ethik eller Religion kjendt blandt Menneskene paa den Tid, hvor han kunde have faaet Inspirationen til at skrive mange af de Lærdomsprinciper, som findes i Mormonsbog. For at komme over denne Vanskelighed have Personer, der ikke ere bekjendte med Indholdet af Mormonsbog, givet det som deres Mening, at Salomon Spaulding har skrevet den historiske Del — en Umulighed, som vi have ovenfor bevist — og at Joseph Smith eller nogen anden har tilføjet den religiøse Del. For dem, som have læst Mormonsbog, er denne Formodning meget latterlig.

En af dem, som forkaster Bibelen, kunde med lige saa stor Føje sige, at Nogen skrev den historiske Del af det gamle og det nye Testamente, og nogen Anden, efter at den historiske Del var skreven, indflettede dens religiøse Lærdomme. Den ene Paastand er lige saa uholdbar som den anden. Enhver, som kjender Noget til Mormonsbog, ved, at Beretningen om Begivenhederne afledes fra det religiøse Begreb og er uadskillelig forbunden med det. Bogen begynder med en Beretning om, at Lehi var en Profet og forkyndte Jehovahs uvelkomne Budskab til Indbyggerne af den syndsmittede Stad Jerusalem om dens Ødelæggelse. De imodstode og forfulgte ham. I Følge guddommelig Befaling flyede han og hans Famlie ind i Ørken og formedelst Inspiration førtes de til det amerikanske Kontinent. Aarsagen, hvorfor Herren saaledes befriede ham, var, at han ønskede at opreise sig et Folk, som vilde tjene ham. Han forjættede Lehi og hans Efterkommere, om de vilde holde hans Bud, dette dejlige Land som en Arv. Hvorledes de holdt hans Lov, hvilken Fremgang de gjorde, naar de vare lydige, og hvorledes de bleve tugtede, naar de vare ulydige, er Hovedindholdet af Mormonsbog; dette er Hovedbegrebet, hvortil alt Andet slutter sig som Bibegreber; det er den ledende Tanke, hvorom alle andre samle sig; det er selve Sjælen i Beretningen, den gyldne Traad som løber gjennem alle dens Blade og giver Sammenhæng til alle dens Dele. Et Menneske kunde lige saa let skrive Matthæi Evangelium uden en eneste Hentydning til den Herre Jesum Kristum, som at skrive Mormonsbog uden dens religiøse Begreb og Lærdomme.

Den, som opfandt Ideen om det

dobbelte Forfatterskab til Bogen, maa have forestilt sig, at den Del, som angaar Lærdommen, er bleven stykkevis eller paa en klodset Maade indført mellem de historiske Afsnit. Sandtnok, der findes Steder, hvor der er anført flere Uddrag fra Bibelen. Om det var Alt, saa kunde det have Udseende af, at der var nogen Aarsag til Formodningen; men det er ikke Tilfældet. Det Historiske er i Almindelighed saa nøje blandet med det Religiøse, at hverken det ene eller det andet kan borttages uden at ganske ødelægge Betydningen. Om det var muligt at tænke sig Sammensmeltningen af to Dokumenter, det ene religiøs og det andet historisk, saa vilde det være lettere at tro, at det Religiøse var skreven først, og de historiske Begivenheder fyldte ind bagefter, for, som ovenfor anført, den historiske Del holder en underordnet Stilling til den religiøse Ide. Men dette vilde ikke støtte Spauldingiternes Theori; det vilde i Virkeligheden helt omstøde deres Argumenter; thi de gjøre den Paastand, at „Det fundne Manuskript," hvilket, man vil erindre, var en historisk Roman om et Folk, som dyrkede Afguder, blev af Spaulding skreven i Aaret 1812, medens Mormonsbog blev ikke publiseret af Joseph Smith førend Aaret 1829; selvfølgelig vilde en saadan Tanke, som at det Religiøse var skreven først, ganske tilintetgjøre deres Paastand.

Vi ville dernæst betragte Mormonsbogs Profetier, hvoraf flere ere allerede opfyldte. Disse ere blandt de mest uimodsigelige Beviser paa Værkets Guddommelighed, Kjendsgjerningerne ere klare for hele Verden, de ere indenfor hele Menneskeslægtens Omraade. Helt siden Aaret 1829 have Menneskene havt Lejlighed til at prøve Mormonsbogs Indhold, eftersom den ikke har været skjult i en Krog, men er bleven trykt i alle Kristendommens fremherskende Sprog. At sige, at mange af de Profetier ikke ere blevne opfyldte, er at benægte Historien; det kan ejheller siges om disse Profetier at de vare heldige Gisninger; thi dengang Mormonsbog blev publiseret, syntes de at være meget usandsynlige, hvilket kan især siges om dem, som forudsige Følgerne af Bogens Fremkomst. Vi maa nu erindre, at da den var udgivet, var Jesu Kristi Kirke endnu ikke organiseret paa Jorden, og der var ikke den fjerneste Udsigt til, at en Kirke, som ikke engang var oprettet, skulde være istand til at frembringe saadanne Resultater for sig selv og for Verden, som Mormonsbog erklærer, at der skulde følge dens Oprettelse, hvilke ere blevne opfyldte Aar for Aar fra den udkom til den nærværende Tid. Dersom Mormonsbog ikke er sand, da have dens Profetier sin Oprindelse ved Joseph Smith, og da de ere gaaede i Opfyldelse, saa er han en sand Profet, og efterdi de bleve erklærede i Herrens Navn, og Herren har anerkjendt dem, ved at lade dem paa mange forunderlige Maader blive opfyldte ved direkt Fremvisning af den guddommelige Magt, derfor er Slutningen uundgaaelig, at Herren anerkjendte Joseph Smith, som sin Tjener; hvorimod om disse Profetier ikke have deres Oprindelse ved Joseph Smith, da er denne Beretning troværdig, thi Profetierne ere sande, og de vare fremsagte af de Mænd, som de ere tillagte; og som Følge deraf er Josephs Udsagn om at have modtaget Pladerne sandt, og han er en Ser og Aabenbarer, specielt kaldet af Gud til at lægge Grundvolden for det mægtige Sidste Dages Værk.

De, som gjøre saa mange Indvendinger imod Mormonismen, kunne vælge hvilken Side af Spørgsmaalet de synes bedst om; men for os synes den første

Formodning helt uholdbar, da det er umuligt for os at tænke os, at Gud, som hader Løgn, skulde vælge som sin Tjener en Mand, som foregav Noget, som var falskt, eller at den Almægtige vilde give sit Samtykke til et saadant Bedrageri, som Mormonsbog under de Omstændigheder vilde være. At tro noget Saadant vilde være ligesaa fornuftigt som at tro, hvis Kaptejn Gullivers Rejsebeskrivelse indeholdt nogen Profeti, at Herren da vilde røre Himlens og Jordens Kræfter for at opfylde dem; thi dersom Mormonsbog ikke er hvad den gjør Fordring paa at være, saa er den lige saa meget en Roman, som Digterens Skrifts berømte Værk; den ene vilde være lige saa troværdig som den anden.

(Mill. Star.)

---

# Nazareth.

De som have rejst i Orienten kunne næppe finde Ord til at beskrive Nazareths Omegns Skjønhed. For at komme til den, maa man gaa op igjennem en Bjergkløft ad en stejl og snæver Sti der paa begge Sider er bevokset med Græs og Blomster og fører fra den udstrakte Jizreels Slette ind i en lille Dal, som ved Cactus Gjærder er delt i smaa Marker og Haver. Medens Foraarsregnene falde, frembyder den Billedet af en ubeskrivelig Ro, og hele Naturen paatager sig den dejligste grønne Farve. Gradvis udvider Dalen sig til et Slags naturligt Amphitheater, og der i Smaadalene ved Foden af en Høj, som rejser sig til en Højde af fem hundrede Fod over Dalen, ser man, ligesom en Haandfuld Perler i et Emerald Bæger, de hvide Huse med flade Tag, der udgjøre den lille orientalske By.

Som den ser ud nu, saaledes maa den med meget ringe Undtagelse have seet ud for Aarhundreder siden, da Guds enbaarne Søn, Verdens Frelser, havde sit Hjem i denne yndige Egn. Hans Fødder have vist ofte staaet paa den Høj, hvorpaa Nazareth er bygget, og hans Øjne have vist ofte beskuet det dejlige Syn, som her hilser den overraskede Rejsendes Blik. Udsigten herfra er ikke alene mærkværdig paa Grund af Højens centrale Beliggenhed, dens store Udstrækning og forskjelligartet Skjønhed, men fordi man i enhver Retning ser den gamle Histories Mindesmærker.

Karmels Bjærg, Stedet hvor Elias triumferede over Baals Præster; Thabor paa hvis Skraaning Deborahs begejstrede Tale inspirerede Barak til at angribe og slaa Sisera; Sletten, hvor Gideon slog Midianiterne, og hvor den højtelskede Josias fandt sin Død; Gilboas Bjærg, hvor Saul flyede for Filisterne — blandt saadanne Naturomgivelser og Minder var det at Jesus i den fjærne gallilæiske By opvoksede til Mands Modenhed. Den stille og uforstyrrede Ro og Ensomhed, der herskede i denne Dal, med dens grønne Kornmarker og herlige Omgivelser, egnede sig særdeles for aandelige Betragtninger. Det udfordrer ingen stærk Indbildningskraft for at kunne tænke sig ham, som i senere Aar var saa ofte hans Skik, at trække sig tilbage fra den menneskelige Færdsel for paa Bjærgene at nyde sin Faders og Guds Samfund. Højderne omkring Nazareths Dal ere hellige Steder.

---

# Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

## Vor Kirkes Aarsdag.

For fire og halvtredsindstyve Aar siden, den 6te dennes, organiseredes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med kun seks Medlemmer. Hvor lille var ikke Begyndelsen! Hvor stort var ikke Værket, som skulde udføres! Hvilken hidsig Forfølgelse mødte den ikke allerede i dens Begyndelse! Og dog, hvor har den ikke vokset i de forløbne Aar! Intet Religionssamfund har i den nyere Tid lidt saa megen Forfølgelse som denne Kirke. Det er ofte blevet sagt, at Læren om Polygamiet er Skyld i den Forfølgelse, som har raset imod de Sidste Dages Hellige; men at dette ikke er Tilfældet bevises derved, at Forfølgensen var ligesaa voldsom mod de Hellige før dette Princip blev aabenbart, som senere hen.

Hvem, som saa den lille Forsamling der forsamledes hin Tirsdag i April Maaned 1830, vilde have troet, at der var Spiren til et Samfund, som skulde blive bekjendt over den ganske Jord? Hvilken Ære nød ikke de seks Mænd, som vare de første Medlemmer af denne Kirke? De vare ikke Mænd, som vare bedragne eller overtalte til at tro, at Joseph Smith var en Profet; deres Tro var opslugt af Kundskaben, thi de havde set med deres egne Øjne, hørt med deres egne Øren og følt med deres Hænder, de havde modtaget Vidnesbyrdet gjennem deres legemlige Sandser saa vel som ved Aanden; thi de vare alle Vidner til Mormonsbogs Sandhed. Deres Navne var underskrevne deres Vidnesbyrd, som findes ved Begyndelsen af denne hellige Bog. Nogle af dem bevidne, at de ikke alene saa Pladerne med deres ældgammelt og besynderligt udførte Arbejde; men at Herrens Røst forkyndte dem, at Optegnelserne vare oversatte ved Guds Kraft. Man kan da ikke undre sig over, at Mænd, som havde et saadant Vidnesbyrd i deres Hjærter, frydede sig overordentlig den Dag, da Kirken organiseredes. Herrens Aand var i saa stor en Grad udgydt over dem, at nogle af dem endogsaa profeterede. Medens de endnu vare forsamlede, modtog Joseph Smith en Aabenbaring, som findes i det 46de Stykke i Pagtens Bog. Oliver Cowdery blev af Joseph Smith ordineret en Ældste, og Joseph var ordineret af ham til det samme Embede, og tillige bleve nogle af de andre Medlemmer ogsaa ordinerede til Præstedømmet. Haandpaalæggelse for den Hellig Aands Gave blev forrettet for første Gang i denne Husholdning, og disse to Ældster lagde deres Hænder paa de andre fire Medlemmer, som vare tilstede. Den Hellige Nadvere blev ogsaa for første Gang administreret, i det at Brød og Vin blev uddelt og nydt af alle Medlemmerne. Foruden de seks Medlemmer, hvormed Kirken organiseredes, bivaanedes denne Forsamling, ogsaa af andre Personer, der bleve overbeviste om Sandheden og kort efter bleve optagne i Kirken ved Daab.

Af de seks Medlemmer er kun David Whitmer endnu i Live. Skjønt han ikke er et Medlem af Kirken, saa bærer han nu ligesaa kraftigt et Vidnesbyrd om Mormonsbogs Sandhed, som han gjorde for 54 Aar siden, da han lod sit Navn udgaa til Verden som et af de tre Vidner. Mange besøge ham for af hans egen

Mund at høre hans Vidnesbyrd. Oliver Cowdery blev ogsaa udelukket; men kort før sin Død kom han og forlangte at blive atter optaget i Kirken. Her er et slaaende Bevis paa Joseph Smiths guddommelige Sendelse. Da disse Mænd forsagede Pligtens Sti, blev der ikke set igjennem Fingre med dem mere end med det ringeste Medlem i Kirken. De bleve udelukte. Antag at Joseph Smith var en Bedrager, vilde han saa have behandlet disse Mænd paa denne Maade? De havde bevidnet at have set Pladerne og hørt en Engels Røst. Dersom dette ikke var Sandhed, vidste de det, og da de bleve udelukte af Kirken, vilde de saa med den Uvillie, som de nærede mod Joseph og Kirkens Medlemmer, have fortiet denne Hemmelighed? Nej, visselig ikke; de vilde have forkyndt det for Menneskene og advaret dem imod Bedrageriet. Men hvor forskjelligt herfra have de ikke handlet! Ingen af disse Vidner have nogensinde fornægtet deres Vidnesbyrd. David Whitmer, den eneste levende af de Tolv, som saa Optegnelserne, er velbekjendt i den Stat, hvor han boer; han erklærer til Alle, som spørge ham, at han saa Pladerne ligesaa tydelig, som han ser Solen paa Himlen. Oliver Cowdery, der skrev for Joseph, medens denne oversatte, havde en ypperlig Lejlighed til at vide, enten Værket var Sandhed eller ikke. Det er ikke muligt at en Mand, som for saa lang en Tid var i daglig Omgang med Joseph Smith, og som udførte Arbejde som Skriver for ham, jo, vilde have opdaget om der fandtes noget Bedrageri i hans Paastand. Dersom dette Værk ikke var Sandhed, hvad Trang vilde han have følt til at komme og bekjende sine Synder for Mænd som han vidste vare bedragne, og begjære at blive indlemmet i en Kirke, som han vidste var grundet paa Falskhed? Faktum er, at han vidste, at Kirken var oprettet af Gud, at Joseph Smith havde modtaget Englesendelse, og at han selv tilligemed Joseph var bleven ordineret til Præstedømmet ved Engles Betjening; men han vidste ogsaa, at han selv var vandret bort fra den rette Vej. Han havde ingen Ro i sin Samvittighed, og derfor kom han og blev optaget i Kirken; og i dens Skjød fandt han Fred i sin Sjæl; men fra hvilken høj Stilling og Værdighed var han ikke falden! I den Aabenbaring, som Joseph Smith modtog da Kirken blev organiseret, kaldte Herren ham en Apostel og sagde, at han skulde blive den første Prædiker i Kirken, hvilket gik i Opfyldelse fem Dage senere; thi den første Søndag, efter at Kirken var organiseret, holdt Oliver Cowdery den første offenlige Evangeli Prædiken, som blev holdt af noget Medlem i denne Kirke. I sin Handling paa sin Livs Aften viste han, at det Vidnesbyrd, som han baade med Ord og Skrift havde aflagt, var Sandhed.

Det er med dyb Interesse at vi overveje den Begivenhed, som fandt Sted paa denne Kirkens Aarsdag, thi det er en Dag, som alle de Sidste Dages Hellige holde i kjært Minde, og hvorpaa de aarlig afholde deres Konferencemøde hvortil forsamle sig nu flere Tusinder, end der dengang taltes Medlemmer.

---

## Den nye Valglov for Utah.

Da den amerikanske Kongres vedtog Edmunds Loven, blev en Kommission paa 5 Medlemmer beskikket til at have Overopsyn med Valgene i Utah, indtil Utahs lovgivende Forsamling skulde vedtage en ny Valglov overensstemmende med Territoriets organiske Lov og de Forenede Staters Love. Utahs Lovgivere have i Følge

Edmundslovens Bestemmelser vedtaget en ny Valglov og forelagt Guvernøren den for Stadfæstelse; men denne synes ikke om den nye Lov, eller maaske rettere ønsker ikke, at Folket atter skulde faa Lov til at regulere deres egne Valg, men hellere om muligt beholde Kommissionærerne; han har derfor sendt Udkastet tilbage med sit Veto. I det at «Deseret News» omtaler denne Sag paaviser det, at da Kongressen vedtog Edmundsloven, bemyndigede den Utahs lovgivende Forsamling til alene og uden Guvernørens Stadfæstelse at fortsætte en ny Valglov. Her er Paragrafen af Edmundsloven, hvilken man ser, ikke paalægger den lovgivende Forsamling det som Pligt, men giver dem Rettigheden til at vedtage en ny Valglov: „Ved den første Sammenkomst af den lovgivende Forsamling, hvis Medlemmer ere blevne valgte i Følge denne Lovs Bestemmelser, kan nævnte lovgivende Forsamling, for at besætte alle de Embeder, som herved ere blevne ledige, vedtage saadanne Love, som den skal anse passende, og som ere i Overensstemmelse med nævnte Territoriums organiske Lov og ikke i Modstrid med nogen af de Forenede Staters Love.“ Herved bemyndiges den lovgivende Forsamling til at vedtage saadanne Love, som den skal anse passende for at besætte de ledige Embeder, der opstode ved Edmundslovens Vedtagelse. Paragrafen bestemmer at disse Love maa være i Overensstemmelse med de Forenede Staters Love, da den lovgivende Forsamling naturligvis ikke kunde gjøre det lovmæssigt, som Kongressen har forbudet, men Loven bemyndiger specielt den lovgivende Forsamling til at vedtage Love angaaende Maaden, hvorpaa Valgembedsmændene skulle vælges. Der siges ikke et Ord om Guvernøren, men kun at den lovgivende Forsamling skal have Ret til at forfatte en saadan Lov. Den lovgivende Forsamling viste dog Guvernøren Høfligheden at forelægge ham Loven for Stadfæstelse; men han, som troede at denne Lov, lige saa vel som alle andre Love, som den lovgivende Forsamling vedtage, behøvede hans Stadfæstelse, uagtede at underskrive den. Guvernøren beraabte sig saa meget paa Lovens Bogstav, hvor at dette er til hans egen Interesse, og han holder for, at den sidste Kongreslov er den rigtige og ophæver forrige Love vedrørende samme Gjenstand; altsaa, i Følge hans egen Bevisførelse, Edmundsloven, der er den sidste Lov, maa træde i Kraft. Vi tvivle om at han vil være saa villig til at indrømme Rigtigheden heraf, naar det kommer i Modstrid med hans egne Interesser, som han var, saalænge at det passede med hans Hensigter. Det viser sig ogsaa nu, som altid har været Tilfældet, at naar dette Folks Fjender lægge Planer for dets Undertrykkelse, saa finde de, at disse Anslag ikke skade de Hellige, men bringe kun Vanære paa deres Forfattere.

---

## Emigranternes Afreise.

Fredag den 4de April afreiste fra Kjøbenhavn 82 af vore Emigranter med Dampskibet „Milo“ til Hull, hvorfra de fortsætte Reisen over England og videre til New-York med Dampskibet Nevada, som har ført saa mange af vore Emigranter. De havde et særdeles behageligt Veir under deres Afreise, og vi haabe, at de have undgaaet den ubehagelige Søsyge.

Med dette Selskab afreiste fem hjemvendende Missionærer, nemlig vore elskede Brødre Præsident C. D. Fjeldsted og P. Sundwall, hvilke have i over to Aar og

syv Maaneder trofast arbejdet i denne Mission, og med hvem de Hellige i Almindelighed ere saa velbekjendte, John Andersen, der henimod to Aar har arbejdet ufortrødent i sit Kald som Forstander for Bornholms Gren, S. Madsen, der har arbejdet i Aarhus Konference ogsaa henimod to Aar, og William Anderson, som blev af det Første Præsidentskab løst, paa Grund af hans Hustrus Sygdom. Siden sin Ankomst i September 1882 har han havt sin Mission i Stockholm Konference. Samme Dag forlod 10 af vore Emigranter Kristiania. Disse vilde forene sig med vore Emigranter i Liverpool og med dem fortsætte Rejsen videre. Med de norske Hellige fulgte Ældste A. Amundsen, som nu i Løbet af nogle faa Aar har udført to Missioner i sit Fødeland. Vi haabe at vore Søskende maa faa en behagelig Rejse hjem til deres Bestemmelsessted.

---

Beskikkelse. Ældste F. Christensen beskikkes herved til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

# Korrespondance.

Ombord Dampskibet Nevada, Liverpool
den 8de April 1884.

Præs. Anthon H. Lund.

Kjære Broder!

Vi ankom Alle vel hertil i Gaar Eftermiddag Kl. 3 efter en lykkelig Overfart fra Kjøbenhavn. Paa Nordsøen led nogle af Pasagererne Søsyge, men dog ikke meget, og de føle sig nu godt tilpas og taknemmelige at Vejret var saa gunstigt. Vi naaede Hull Mandag Morgen, og, da der var Højvande, gik Dampskibet strax op i Dokken. Vi stege i Land omtrent Kl. 7. Vi bleve der anmodede om at aabne alle vore Kufferter for at undersøges af Told Betjenterne; dette Forlangende sagdes at være ifølge en Lov, der nylig er bleven vedtaget paa Grund af Dynamit Attentaterne i England. Vi føjede dem naturligvis, og lode dem see Indholdet af Kasserne, der dog ikke syntes at interessere dem meget, men gjorde os en Del Ulejlighed med at løse og igjen snøre Rebene omkring dem. Vi have siden hørt, at den Ulejlighed kan spares ved at sende Bagagen gjennem England i forseglede Vogne, og Præs. J. H. Smith vil tale til Hr. Ramsden desangaaende og forsøge paa at afhjælpe dette i Fremtiden. Skjøndt det vil koste lidt mere, er det dog bedre at undgaa Undersøgelsen i England. Kl. 10.30 gik vi med Toget til Liverpool, hvor vi ankom Kl. 3. Emigranterne fra Christiania ankom 2 Timer før os, og havde ogsaa havt en heldig Rejse over Nord Søen. Capt. Leach og hans Mandskab ombord paa Dampskibet „Milo" vare meget forekomne mod os alle. Vore Emigranter havde den bedste Plads i Skibet, og Ingen, som ikke tilhørte Selskabet, var tilladt at komme iblandt dem, og Saadanne, som gjorde Forsøg paa at overtræde denne Regel, bleve straks af Kaptainen ordret tilbage.

Vort Gods har været behandlet med Forsigtighed, og en almindelig Tilfredshed hersker i vort Rejseselskab.

Vi besøgte Præs. John H. Smith i Gaar Eftermiddag og havde en kort Samtale med ham angaaende Missionen i Skandinavien. Præs. Smith er ved god Helsen, og vil maaske besøge Skandinavien i Sommer.

Der blive omtrent 200 Emigranter fra England denne Gang, og ialt, 17 hjemvandrende Missionærer. Præs. Smith kommer i Aften for at organisere Selskabet. Vejret er smukt; I Morges var det taaget, og Solen saa rød ud gjennem Taagen; nu er det klart og varmt, og da Vejret synes at byde os en lykkelig Rejse, (maa dette ske!) have vi alle iført os vore glade smilende Ansigter.

Især hilses De, Broder Lund, og maa Herren være med Dem og styrke Dem i Deres Arbejde i Skandinavien, er vor inderligste Ønske. Tak for den Tid vi have tilbragt i hverandres Selskab i Kjøbenhavn. Det har været os meget behagelig, og vil længe blive erindret. Hils Brødrene paa Kontoret. Fred og Velsignelse være med Eder Alle.

Deres i Pagten forbundne Brødre,

C. D. Fjeldsted.

P. Sundwall.

---

## Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Mødet begyndte Lørdag den 5te April, om Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet i Krystalgade Nr. 24. Med Undtagelse af Ældste N. P. Rasmussen, som paa Grund af Sygdom var fraværende, vare alle Ældsterne fra Zion, der arbejde i Kjøbenhavns Konference, tilstede, og tillige overværedes Mødet af følgende Ældster fra Zion: A. H. Lund, C. A. Tietjen, James Olsen, Chr. Nielsen, S. Sørensen og B. Ravsten.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn. J. P. Jensen, Forstander i Nord Øst Green sagde, at Folket i Almindelighed udviste megen Ringeagt for Evangeliet, hvilket derfor havde kun lidt Fremgang i den Egn. De fléste af de Hellige bestræbe sig paa at efterkomme Christi Lærdomme. Otte vare døbte siden sidste Konferencemøde. N. H. Peterson, Forstander i Nord Vest Green gav en lignende Rapport af hans Mission og ønskede at vedblive at virke, hvor det mest behagede Herren. To vare tillagte denne Green ved Daab. Jørgen Hansen, Syd-Vest Grenens Forstander, og August Valentine Missionær i Bornholms Gren gave Rapporter om disse Grenes Tilstand. De havde gaaet meget fra Hus til Hus og tilbudet Folk Herrens glade Budskab, men kun „Faa“ ønskede at vide Noget angaaende Mormonismen. Der var to døbte i Sydvest Gren. Disse Ældster vedblive at virke i deres særskildte Grene; Da Ældste H. Rasmussen, Forstander over Ørnes Gren, ikke overværede Konferencen, gav Præs. Emil Andersen, et Uddrag af den indsendte Rapport fra Ørnes Gren, hvilken var meget lig de andre. Han omtalte derpaa Tilstanden i Kjøbenhavns Gren, over hvilken han tillige er Forstander, og sagde at Værket havde god Fremgang der; Fyrretyve vare døbte siden sidste Konference. Af Missionærerne fra Zion, som arbejde i Kjøbenhavns Konference og som overværede Mødet, talte derpaa Ældsterne Lars Larsen, A. Christensen, og F. Christensen.

Søndag den 6te April, Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet i Larsens Lokale paa St. Anne Plads.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præs. C. C. Andersen oplæste den samlede Rapport for Konferencen, og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket vedtoges med ensstemmigt Votum. Dernæst benyttede Ældste C. A. Tietjen Tiden med at tale til Forsamlingen. Han berørte i sine Bemærkninger Værkets guddommelige Oprindelse og dets store Værd for baade Levende og Døde.

Mødet fortsattes paa samme Sted Kl. 2 Eftermiddag. En meget talrig Forsamling lyttede med spændt Opmærksomhed paa Talerne. J. P. Jensen berørte paa en letfattelig og interessant Maade de følgende Principer: Fuldmagten, som Jesus gav Apostlene, til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinancer, Daabens Maade, Frafaldet, Gjengivelsen af Evangeliet og Joseph Smiths Syner. Derefter talte Præs. A. H. Lund til Forsamlingen angaaende Joseph Smiths guddommelige Sendelse, beviste at Joseph var ikke en religiøs Sværmer, og sagde at Enhver, der annammer Evangeliet i Oprigtighed, faar et Vidnesbyrd for sig selv om dets Sandhed. Intet Menneske kunde af sig selv oprette et saadant Værk; Tro uden Gjerninger er død og kan ikke frelse Nogen; Daaben er nødvendig, men for at være gyldig maa den være begrundet paa Troen.

Mødet fortsattes om Aftenen Kl. 8 i Forsamlingslokalet i Krystalgade. Ældste B. Ravsten, Præsident for Gøteborg Konference talte om den Forskjel, der findes mellem dem der adlyde Evangeliet, og dem der forkaste det. Han sagde at Kristi Lærdomme maa ikke forandres; naar Menneskene forkaste Guds Budskab, forkaste de ogsaa Gud selv. Han bar Vidnesbyrdet om Joseph Smiths guddommelige Mission. Ældste S. Sørensen, Præsident for Aalborg Konference, bar sit Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed, og sagde at Menneskene agte ikke paa, at Tiden rinder bort, medens de ikke benytte Lejligheden til at adlyde Gud. Guds Love ere uforanderlige; Tiden er kostbar. Præs. Anderson glædede sig over de Lærdomme som vare blevne omtalte af Brødrene gjennem Dagens Løb, og formanede sine Brødre og Søstre i Pagten til at være trofaste.

Mødet fortsattes om Mandagen den 7de April Kl. 10 Formiddag. Præs. C. C. Anderson oplæste en financiel Rapport for Kjøbenhavns Konference, hvilken blev enstemmigt antaget. Han talte da til Brødrene, der vare tilstede, angaaende Konferencens Tilstand. Uagtet megen Tid blev anvendt med at prædike Evangeliet, var der dog kun liden Fremgang; Ældsterne burde desuagtet ikke tabe Modet. Dernæst talte enhver af Ældsterne fra Zion, som vare tilstede, en kort Tid, angaaende deres Erfaring i Missionslivet, og Maaden, som de ansaa mest passende for Evangeliets Udbredelse blandt Menneskene.

Efter at Præs. A. H. Lund havde talt til Brødrene angaaende deres Pligter, sluttedes Mødet til ubestemt Tid.

Olof Hillquist,
Konferencens Skriver.

---

# Atheisme og Mormonisme.

Mange ville blive forbausede over at der findes saa megen Gudsfornægtelse i Verden, som virkeligt er Tilfældet. Det maa smerte dem, som fra Barnsben ere blevne oplærte om at have Ærbødighed for Guds Navn, at bede til ham og tro at han er nær og styrer alle Ting, naar de erfare, at der findes Mænd og Kvinder, som ikke anerkjender Guds Tilværelse og følgelig aldrig bede, men som tro, at Mennesket er det højeste Fornuftvæsen, og at Livets eneste Formaal er at sikkre sig saa megen Glæde som mulig i dette Liv. Det er vist, at mange Mennesker i alle Samfundets Klasser leve paa denne Maade. Gudsfornægtelse i en eller anden Skikkelse er ikke noget Nyt. I Følge Bibelen finde vi, at i Kong Davids Dage fandtes der Mennesker, som fornægtede Gud i deres Hjærter, og vi vide, at i Apostelen Pauli Dage holdt Epikuræerne, med hvem han disputerede, medens han var i Rom, Anskuelser, der i mange Henseende vare de samme, som Gudsfornægterne hylde nu. Det er dog sandsynligt, at der i de forbigangne Tider aldrig har været en saa dyb og udbredt gudsfornægtende Følelse, som det sidste Aarhundrede fremviser.

Vi forstaa ved en Gudsfornægter et saadant Menneske, som anser Beviserne for Guds Tilværelse at være for ham utilfredsstillende og uantagelige. Bibelens Gud stemmer ikke overens med hans Ideer, om hvad en Gud skulde være, og da han ikke har nogen Maade, hvorpaa han kan lære at kjende nogen anden, beslutter han sig til at leve uden en Gud. Han staar paa et negativt Standpunkt. Han bekræfter Intet, men nægter Alt. Han opbygger ikke, men nedriver. De eksisterende Troesbekjendelser hvile for meget paa Troen og forlidet paa Fornuften, og han foretrækker at forkaste dem Alle og at leve ganske for det Nærværende; maaske han ogsaa søger til en vis Grad at gjøre sine Omgivelser lykkelige. Vi tro at dette er den ærlige Gudsfornægters Stilling. Han fornægter Guds Tilværelse, ikke fordi han er overbevist om at hans Anskuelser ere sande, men fordi at Læren om Gud ikke er bleven bevist til hans Tilfredsstillelse. Vi antage, at Enhver vilde foretrække at tro paa et godt og alvist Væsen, som har lagt Planen for Alle Tings Tilblivelse, hellere end at hylde deres Mening, at Universet er et Stofmasse, som er underkastet visse faste og uigjenkaldelige Love, der ingen Hensyn tage hverken til Glæde eller Smerte, og at Mennesket findes her paa Jorden simpelthen som en nødvendig Følge af disse Loves Virkning, og ikke paa Grund af nogen forudlagt Plan. Vi tro, at det er paa Grund af de ufornuftige, ja, endogsaa urimelige Begreber om Gud og hans Egenskaber, som hyldes i mange af Nutidens Kirkesamfund, at Mange have betragtet det mere overensstemmende med Fornuften at fornægte en saadan Guds Tilværelse, og hellere tro, at der ikke findes nogen Gud, end tro paa En, der, om han end fremstilles at være almægtig, alvis og allestedsnærværende, har hverken Legeme eller Dele, og skjønt han maa elske det Gode og hade det Onde, og er en nidkjær Gud, dog siges at ikke have Tilbøjeligheder. Det er umuligt at sige, hvormeget Nutidens Gudsfornægtelse skylder de Lærdomme, som Theologerne fremsætte, sin Oprindelse; men vi ere overbeviste om, at hvis Theologien var bleven fremlagt for Menneskene paa en mere fornuftig og fattelig Maade, vilde Gudsfornægtelse aldrig have vundet

saa stor Magt som den nu har naaet. Derfor agte vi at fremsætte nogle Grunde, hvorfor enhver oprigtig Gransker skulde undersøge de Principer, som dette Blad forsvarer. Vi vide vel, at om man beder en Gudsfornægter om at undersøge en vis Troesbekjendelse, vil han maaske gjøre den Indvending, at han har hverken Tid eller Lyst til at undersøge alle Nutidens forskjellige Sekter, der alle gjøre Fordring paa at være den rette Religion, og han kan ikke fatte, hvorfor nogen særegen Sekt skulde foretrækkes for en anden. Naar man overvejer hvormange Sekter der findes for Nærværende, saa kan denne Indvending tildels undskyldes, og medmindre det bevises, at de Lærdomme, som vi hylde, fortjene særligt Menneskenes Opmærksomhed, have vi ingen Ret til at fordre at de skulde paa speciel Maade undersøges. Vi tro, og skulle bestræbe os paa at bevise, at de Sidste Dages Hellige have særegne Fordringer paa enhver Sandhedssøgers Opmærksomhed, og medens vi gjøre dette, skulle vi hovedsageligen holde os til saadanne Lærdomspunkter, som enten ikke findes i vor Tids Troesbekjendelser eller ogsaa ere forskjellige fra dem. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gjør Paastand paa at være oprettet ved direct Aabenbaring, og at den styres og opretholdes ved fortsat Aabenbaring; den lærer, at Gud har et Legeme og bestaar af Dele, at Faderen er et materielt Væsen og at Sønnen og den Helligaand ere ligeledes særskildte materielle Væsener, at enhver Ting, som er til, er materiel, at der ikke gives noget Saadant som immaterielle Væsener; den lover, at Alle, som lyde dens Lærdomme og vedblive trofaste i de Pagter, som de gjøre, skulle selv erholde Kundskab om, at disse Lærdomme virkelig ere sande og fra Gud, og at alle Mennesker skulle faa et eget uafhængigt Vidnesbyrd, der skal, uden at det behøver at stole paa Andres Ord, overbevise dem om Værkets Sandhed; og den gjør Paastand paa, at alle de Gaver og Velsignelser, som Jesus lovede de Troende i sin Kirke, findes i hans Kirke nu lige saavel som for 1800 Aar siden, og at disse Gaver vare ikke givne for at ophøre med Apostlernes Død, men skulde til enhver Tid findes i den sande Kristi Kirke.

Det fremgaar heraf, at Enhver, som indkommer i denne Kirke, ledes til at forvente for sit eget Vedkommende en bestemt og særskilt Kundskab, om at den er Guds Kirke, at Tegnene, som Jesus omtaler, findes deri, og at de formedelst Tro og Bøn kunne erholde Syner, Drømme og Aandens forskjellige Naadegaver.

Man maa tilstaa, at en Religion, der gjøre saadanne Løfter, frembyder stærkere Midler for at prøve dens Sandhed end nogen anden Religion, som ikke gjøre disse Paastande, og dog have Tusinder fra de mest oplyste Lande paa Jorden annammet den. Uagtet disse Midler, hvorved et Bedrageri kunde saa let opdages, have denne Religions Tilhængere havt saa megen Tro paa den, at de have kunnet forlade næsten Alt, hvorpaa de satte Pris, og i den Grad udholde Lidelser og Forfølgelser som ikke have sin Lige i den nyere Tids Forfølgelses Historie. Denne Kjendsgjerning bevidnes af Folk, som ikke ere i Sympathi med Mormonernes Religion. I en Tale, som Dommer Jerry Black, der ikke var Mormon, holdt for det amerikanske Repræsentanthuses juridiske Udvalg, siger han om de Sidste Dages Helliges: „Deres Tro paa deres egen Religion er bevist af deres Gjerninger og beseglet med mere Lidelser, end nogen anden af den nyere Tids Sekter har maattet udholde.“ Her er saaledes et Tilfælde, hvor en ny Religion er grundlagt, og hvilken, dersom den var et Bedrageri, frembyde flere Midler for dettes Opdagelse og Blottelse end nogen anden, og dog har den saadanne nidkjære og hengivne Tilhængere. De som paastaa, at Joseph Smith var en Bedrager og hans Aabenbaringer kun Opspind, maa være af den Mening, at disse Mennesker ere ikke alene bedragne med Hensyn til den Tro, at de besidde Kundskab om Religionens Sandhed, men at de maa være endnu mere bedragne med Hensyn til Tegnene. De maa kun have hørt i deres Indbildning, Gaven at tale med fremmede Tungemaal og profetere, de Syges Helbredelse ved Haandspaalæggelse, Djævles Uddrivelse; Syner og Drømme maa kun have været Fantasiens Frembringelser. De sætte visselig saare lidet Værd paa et helt Samfund Menneskers Intelligence og Dømmekraft, og de tilskrive dem overmenneskelig Kløgt, hvilke kunne opretholde et saa frækt Bedrageri under saa mange Lidelser og Gjenvordigheder.

Sandtnok, mange Religioner ere fremkomne, som have udholdt megen Forfølgelse, men Spørgsmaalet er: har

nogen af dem fremdudt de samme Midler, hvorved deres Paastand kunde bevises, som den Religion Joseph Smith grundlagde? Vi paastaa at de ikke have gjort det. Endogsaa om Joseph Smith havde sagt, at han selv havde disse overnaturlige Gaver, og at hans Disciple maatte tro hans Udsagn, vilde det være vanskeligt at fatte, hvorledes han kunde have vundet et saa stort Antal, og at de kunde forblive saa trofaste; men Vanskeligheden forøges derved, at han lovede disse Velsignelser til Alle, som skulde tro paa det Evangelium som han forkyndte, og at disse Gaver ikke skulde være indskrænkede til nogen vis Person, Tid eller Sted. Dersom den Religion, som Joseph Smith lærte er falsk, opstaar paa en slaaende Maade Spørgsmaalet: Hvorledes kunne saa mange civiliserede Mennesker, og i mange Tilfælde endogsaa lærde Mænd, blive Ofre for et saadant Bedrageri, opfunden af en ung Mand, som var opdraget i en meget ringe Livsstilling? Hvorledes er det muligt, at en Religion, der blev grundlagt af en ulært Yngling i en uanselig amerikansk Landsby kunde udstrække sin Indflydelse gjennem hele Verden og vinde saa mange Tilhængere, der have været villige til at opofre deres Anseelse, Hjem, Ejendom, ja, endogsaa selve Livet for dens Skyld? Hvorledes kan det være, at skjønt de med Blodsudgydelse og alle Slags Savn ere blevne drevne fra Sted til Sted, de dog have forblevet standhaftige i deres Tro, at de, skjønt de formedelst deres Fjenders Tyranni og Undertrykkelse nødtes at fly til Klippebjergene, have ved deres Arbejdsomhed og Udholdenhed kunnet forvandle den golde og øde Ørk til et frugtbart og blomstrende Landskab? Disse Kjendsgjerninger fremlægges til Overvejelse for dem, som alvorligt søge efter Sandheden. Vi have forsøgt at bevise, at den Kirkes Lærdomme og Principer, som Joseph Smith grundlagde, har specielle Grunde for Undersøgelse. Alle som oprigtigt tragte efter Sandheden, ville modtage den med Glæde; det gjør Intet til Sagen fra hvad Kilde den kommer, eller hvorhen den fører, og derfor bede vi alle Saadanne at oprigtigt undersøge Principerne i Mormonismen, som den kaldes af Verden. Religionens Sag er altfor vigtig til at Nogen turde tilsidesætte den. Der er ingen Undskyldning for Forsømmelse med Hensyn til denne Gjenstand, og den, som giver de Sidste Dages Helliges Lærdomme en fordomsfri og oprigtig Undersøgelse, vil, om han end ikke annammer dem, faa den Overbevisning, at han ikke haver givet efter, for Fordom og Ligegyldighed, men har gjort rigtig Brug af sin Fornuft og Dømmekraft, og om han finder, at denne Religion indeholder fornuftige Principer, sund Lærdom og rene Læresætninger og saadant, som han kan antage, da vil han, selv om han har været en Gudsfornægter, kunne forlade Vantroens kolde og øde Veje for Kundskaben om Gud, Sandhed og Kjærlighed, og istedetfor at forvente Tilintetgjørelse og Forglemmelse erholde et herligt Haab om en evig fremadskridende Tilværelse.

---

**Emigration.** Paa følgende bestemte Dage ville Dampskibene sejle fra Liverpool med Emigranter, nemlig: Den 14de Maj Dampskibet „Abyssinia"; den 11te Juni og den 3die September Dampskibet „Wisconsin." Fra Kjøbenhavn ville Dampskibene afgaa omtrent 5 Dage tidligere.

---

## Indhold.



---

**Kjøbenhavn.**
**Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.**
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.